

Aras

– Fulya Codal · 02 Mart 2011

'Karadır kaşların ferman yazdırır
Bu dert beni diyar diyar gezdirir
Lokman hekim gelse yaram azdırır
Yaramı sarmaya yar kendi gelsin'

~Aras !~

kan pıhtıları geziniyor ruhumda
dilimde ayyaş kelimeler dolanıyor
sevdamin dehşetinden ben bile ürküyorum bu kez
gözlerine al beni, dudaklarım pranga, dilim lal!
bu kez sahi, düş değil inan Aras, inan sevdiğim
'özlemekten yo(ğ)rulduğumda, ö l ü y o r u m !
nefesim kesilirken göğsümde, galiba büyüyorum, büyüyorum Aras!

~Aras !~

yüreğimin nazlı nehri
bu ucube yalnızlık ikimizin
dostlarımız çoktan yitip gittiler
uzağımıza düştü toz kondur(a)madıklarımız
ruhu kötürüm olmuş insanlığa rağmen
bir damla umut görüyorsak eğer
taşmalıyız başka sulara
kendimizden (vaz)geçmeliyiz
s/ağır hüznü damıtıp sevince
eklemeliyiz günün en ge(n)ç saatine

~Aras !~

ruhu asi, gönlü küheylan
içimin deli ırmağı
ruhunu dizginle !

ölüm kadar gerçek
yaşamak kadar sancılı
gerçeği getireceğim ellerine
güneşi ayaklarına sereceğim
ey güneşin oğlu
ışık serpeceğim sözlerine
kamaşacaksın!

~Aras !~

pahabiçilmez k/ayıplarla geçerken hayat
kapisli bir ütopya alıp götüreceğ benliğini/aqlını
acayip düşlere dalıp gideceksin
uyan ruhum, uyan Aras!
bekleme artık duraklarda
son tren de usul usul gitti uzaklara
simdi bir şarkı tuttur diline
hatıraları anımsatan türkü
boy verecek ezgide, dinle!

~Aras !~

yönüne koşmak istiyorum
yoluna yordamına savunmasız bir işaret olmak
ardınca sürüklenirken bi çare kalbim
göçebe eşkiyalığımı savurmak istiyorum kentlere
saydam bir başak saflığında
Ankara'nın en bulanık akşamında
hevesim kursağımda, seni diliyorum Aras!

~Aras !~

hazin bir sonbaharda ve bitiyorken Ekim
dilim dilim kesiliyor dilim, aşk dergahının tezgahında
kara saplı bıçakların karanlığı şimdi boğazımda
gör beni Aras, coştüğunda kalbim dinle sesini
yoruldum her mevsimden, bu düzen ve devr-i daimden
elimden kayan senelerden, önüme dizilen özelemlerden...
doğmamış çocukların çığlığında mı yitirdik sevinçleri

mutluluğum ol, umutsuzluğumda umudum ol kaldır beni
saflığıma bağışla bana, seni bana/beni sana bahşet yeter sevgili !

~Aras !~

bir gel-sen-gel_sen yetecek!
yüzünün çizgilerinde keder saklayan adam
UsTam, ömrümün eksik/yarım yanı, uyan Aras!
çektığımız acı, hayatımızın geri kalanı
kurtar Aras, aklımın ziyan yanını/aşkımı
ve gör Aras!

-senikendimdençıkarcageriyehiçbirşeykalmadığını-

fulya/ekim2010